

Remény a halál kapujában 2020.11.04.

Szerző Administrator
2020. november 05.
Utolsó frissítés 2020. november 05.

Gyásznapi megemlékezés Barcaföldváron

2020. november 5., csütörtök, KözéletKoszorúzással egybekötött megemlékező istentiszteletet tartottak az egykori barcaföldvári 2. fogolytábor utolsó tömegsírja fölött kialakított emlékkertben tegnap, november 4-én, a nemzeti gyásznapon. Ez volt a huszonegyedik, amióta 2001-ben sikerült emlékművet állítani az ott veszett, illetve sýnlődött magyar foglyoknak. A koronavírus-járvány okozta megszorítások következtében idén kevesen, negyedszáznál alig többen jelentek meg, maszkosan, egymástól kellő távolságban róva le kegyeletüket.

A házigazda Hídvégi Református Egyházközség lelkésze, Kristály László Zsolt Jeremiás siralmaiból (1.7) vett ígére építette megemlékező beszédét – „Emlékezik Jeruzsálem az ő nyomorúságának és eltiportatásának napjain minden ő gyönyörűségéről, amelyek voltak eleitől fogva; mert az ő népe ellenség kezébe esett és nem volt segítsége. Látták őt az ellenségek; nevettek megsemmisülésén”; Kifejtette, mi, magyarok nem tudunk nem együtt érezni ezzel a fájdalommal. Feltesszük a kérdést, mennyien maradtunk még Erdélyben, Székelyföldön. Érdemes számba venni, kik vagyunk még. Nem sokan. Azt látjuk, emlékműveinknél évről évre kevesebben vagyunk, csökken a lelkesedés, amely egy népet megtarthat. A döntés a mi kezünkben van: neveljünk egy új generációt, mely a múlt hibáiból tanulva áll elébe a jelen kihívásainak – mondotta a lelkész. Ungvári Barna András volt hídvégi, jelenleg uzoni református lelképásztor, az emlékmű állítója ígehirdetésében elmondta, a földi élet útján a tegnaptól a mába, a mából a holnapba csak úgy lehet biztonsággal átlépni, ha az ember nem céltalanul bolyong, hanem Isten útján járva, Istennel haladva keresi a jövőt, a megtartatást. Kétségeink, félelmeink rengetegében gyakran utat tévesztünk. Itt a földvári 2-es számú fogolytáborban sýnlődők is keresték Isten útját. A zsoltáros is könyörög: „Az Isten könyöröljön rajtunk, világosítsa meg az ő orcáját rajtunk, hogy megismerjék e földön a te utadat”; (Zsoltárok könyve, 67:2.3). Barcaföldváron, a közeli Lügeten vagy más fogolytáborokban sýnlődők számára is hatalmas biztatás, reménykeltő fénysugár lehetett az isteni üzenet, hogy nincs minden elveszve, nem fordult el az Úr, lehet őt keresni és meg is lehet találni! Ő tudja, mi történt, átérzi a nagy nyomorúságot, a sok-sok veszteséget, és biztat, de segítségül kell hívni őt, imádkozni kell hozzá! – zárta ígehirdetését Ungvári Barna András. A lelképásztor ezúttal is, mint minden évben, tematikus beszédet is tartott. Ezúttal is az emlékműállító társa, Benkő Levente történész, újságíró által gyűjtött anyagból idézett, a zalánpataki Józsa Gerő túlélő, A halál kapujában voltam… című visszaemlékezéséből olvasott fel: „Szentgyörgyről átvittek Földvárra, de ott nem fértünk, úgyhogy átkísértek Lügetre, ahol egy nagy istállóba raktak be. A priccs esszedőlt, s kettőt odanyomott... kettő meghótt... Földváron vagy két hetet voltunk, a földbe vájt bunkerekben laktunk. Étel mit adtak? Terebúza-darát, azt adtak egy-egy kicsit. Három napig semmit sem, mert nem volt konyha sem. Osztán állítottak egy nagy hordót, kétszáz literest. Tüzet tettek alája, s abban főztek a foglyoknak. A tetűk ettek meg. Osztán felvagonéroztak (…) s elvittek Foksányba. Foksányban annyi volt a fogoly, hogy nem fértünk. Mind magyarok voltunk, ott román nem volt. (…) A tetű s az étlenség evett meg minket.” András Benedek brassó-óvárosi unitárius lelkész imát mondott. Ő is Jeremiás prófétát hívta segítségül (12.): „Igaz vagy, Uram, hogyha perlek is veled”; Valószínű, azok az emberek is perelték az Urat, akiket úgy hoztak ide, mint a vágóhídra, nem tudták, hogy meddig szólíthatják meg őt kétségbeesésükben, van-e reményük a szabadulásra. Mártírhálaluk kötelez arra, mindig legyenek, akik megemlékeznek, akik helytállnak, s a történelem tanulságait levonva szebb jövőt teremteni.

Kovács Attila, az RMDSZ Brassó megyei szervezetének elnöke koszorúzás előtt mondott hozzászólásában figyelmeztetett: jó emlékeztető számunkra ez a hely, feltartott mutatóujjként jelzi, hogy mi a szerepe a humánumnak, és meddig terjedhetnek a nemzeti kérdésekben ellenkező vélemények, egymás meg nem értése.

Az áldozatok emlékművének megkoszorúzása után himnuszaink eléneklésével zárult a rendezvény. Szerző: Szekeres Attila